

Det er, som sagt, et Grundsynspunkt fra Venstres Side, som det ogsaa blev fremhævet af mit Partis Ordfører, at i det Aar, vi nu staar i, og i den Tid, vi gaar i Møde, gaar det ikke an, at man fra Rigsdagens Side vedtager saadanne Love, der meget betydeligt forøger de offentlige Udgifter. Det staar saadan for mig, at man her er ved det vanskeligste Problem: hele vor Økonomi, at man her er ved et Spørgsmaal, hvor det parlamentariske System i det hele taget skal staa sin Prøve. Det kan ikke nægtes, at det parlamentariske System i dette Øjeblik er under skarp Kritik. Jeg mener, at vi netop her paa det økonomiske Omraade skal vise, at vi forstaar at føre en Politik, som er af den Beskaffenhed, at den ikke alene i Øjeblikket, men ogsaa ud i Fremtiden kan gavne Land og Folk, og det kan kun ske ved, at vi, i alt Fald i Øjeblikket, holder tilbage og ikke forøger de store Udgifter, vi er inde paa.

Der er, som sagt, talt om Udsigterne for Fremtiden, og der er bl. a. — og det finder jeg i og for sig rimeligt nok — af det ærede Medlem Hr. Pürschel i særlig Grad fremhævet de Vanskeligheder, Handel og Industri staar i. Jeg skal ikke komme med Veklager, men jeg maa have Lov til at fremføre, at der temmelig sikkert ikke er en Egn, der er ramt haardere end Vest- og Sønderjylland som Følge af den hurtige og kraftige Kronestigning, vi har været Vidne til i denne Sommer. Der er her forskellige Ting, som man fra Befolkningens Side ikke har kunnet forstaa. Blandt andet har man ikke kunnet forstaa, at Nationalbanken ikke tidligere, end sket er, nedsatte Diskontoen. Det var jo et Krav, der kom fra hele Rigsdagens Side, fra samtlige Partier, men man sad den fuldstændig overhørigt, hvilket var saa meget mærkeligere, som vi her i Landet havde en saa høj Diskonto som næsten ingen andre Steder i Verden i Stater, der kan sammenlignes med den danske.

Men sket er jo sket. Vi har altsaa set, at den danske Krone er gaaet op, og i dette Øjeblik er omkring ved de 92. Jeg tror, at det Ønske, man i særlig Grad nu nærer — det gælder i alt Fald den Egn, som jeg repræsenterer — er, som det ogsaa er udtalt af andre Talere, ogsaa af den ærede sidste Taler, at vi nu hurtigst muligt maa faa Kronen stabiliseret, at vi ikke skal have den Margin, hvor der kan være Fare for, at den kan løbe frem og tilbage mellem 70 og 100. Det er i Virkeligheden ganske ødelæggende. For øvrigt vil jo hele dette Spørgsmaal komme frem i en nær Fremtid, og man

vil da faa at se, hvorledes Partiernes Stilling vil blive overfor det.

En Ting er der, som vi temmelig sikkert fra alle Sider er enige om, og som vi i alt Fald fra Venstres Side kraftigt vil slaa til Lyd for, nemlig at hvis Kronen gaar op i Pari, maa der meget kraftige Reguleringer til, saa maa Driftsudgifterne, for at vi i det hele taget kan optage Konkurrencen med Ulandet, meget betydeligt nedsættes. Man maa haabe, at alle Kræfter vil kunne medvirke hertil. Hvad det kommer an paa, er at holde Virksomhederne i Gang. Det kan være meget godt med Nødhjælpsarbejder af den ene og den anden Slags, men det vilde dog være det mest bagvendte, man overhovedet kunde tænke sig, hvis vi skulde se den ene Fabrik blive lukket efter den anden, den ene store Virksomhed ligge øde hen efter den anden samtidig med, at vi ude i Kommunerne bryder vor Hjerne med at finde paa Nødhjælpsarbejder, som kan sættes i Gang, Arbejder, som der maaske i mange Tilfælde er meget lidt Brug for.

Derfor maa den nuværende Regering vise, om den har tilstrækkelig Autoritet til at føre an i det Arbejde, som nu skal gøres, og hvorved, som sagt, alle Parter maa medvirke, hvis vi skal naa et lykkeligt Resultat. Her har jeg for mit Vedkommende mine Tvivl om den nuværende Regering som Fører paa dette Omraade. Jeg tror nemlig, at den er meget og for meget afhængig af Fagforeningerne, som jo hidtil har tilkendegivet, at de til det yderste vil stritte imod. Og jeg synes ogsaa, at der er forskellige Eksempler, som tyder paa, at den nuværende Regering har meget ringe Autoritet, naar man virkelig skal i Gang med et saadant Arbejde. Det forekommer mig, at der en Gang i Eftersommeren var en Forhandling i Københavns Borgerrepræsentation, hvorunder den nuværende Finansborgmester beklagede sig — jeg tror for Resten med Tilslutning af store Dele indenfor hans Parti i Borgerrepræsentationen — over en Særret, som visse Arbejdere indenfor Kommunen fik for nogle Aar siden, og som han nu vilde have, de skulde give Afkald paa. Men det var ikke muligt at faa dem til det, og Enden paa det blev, at Arbejderne, Fagforeningerne, fik deres Villie. Borgmesteren maatte beklage, at det var saaledes; men det lod paa hans Udtalelser til, at der var ikke noget derved at gøre. Det er derfor, jeg tror, at den nuværende Regering har ringe Autoritet, naar der skal gøres et kraftigt Arbejde i dette Spørgsmaal, som der nødvendigvis maa gøres i den nærmest kommende Tid.

Jeg har allerede nævnt, at det, det